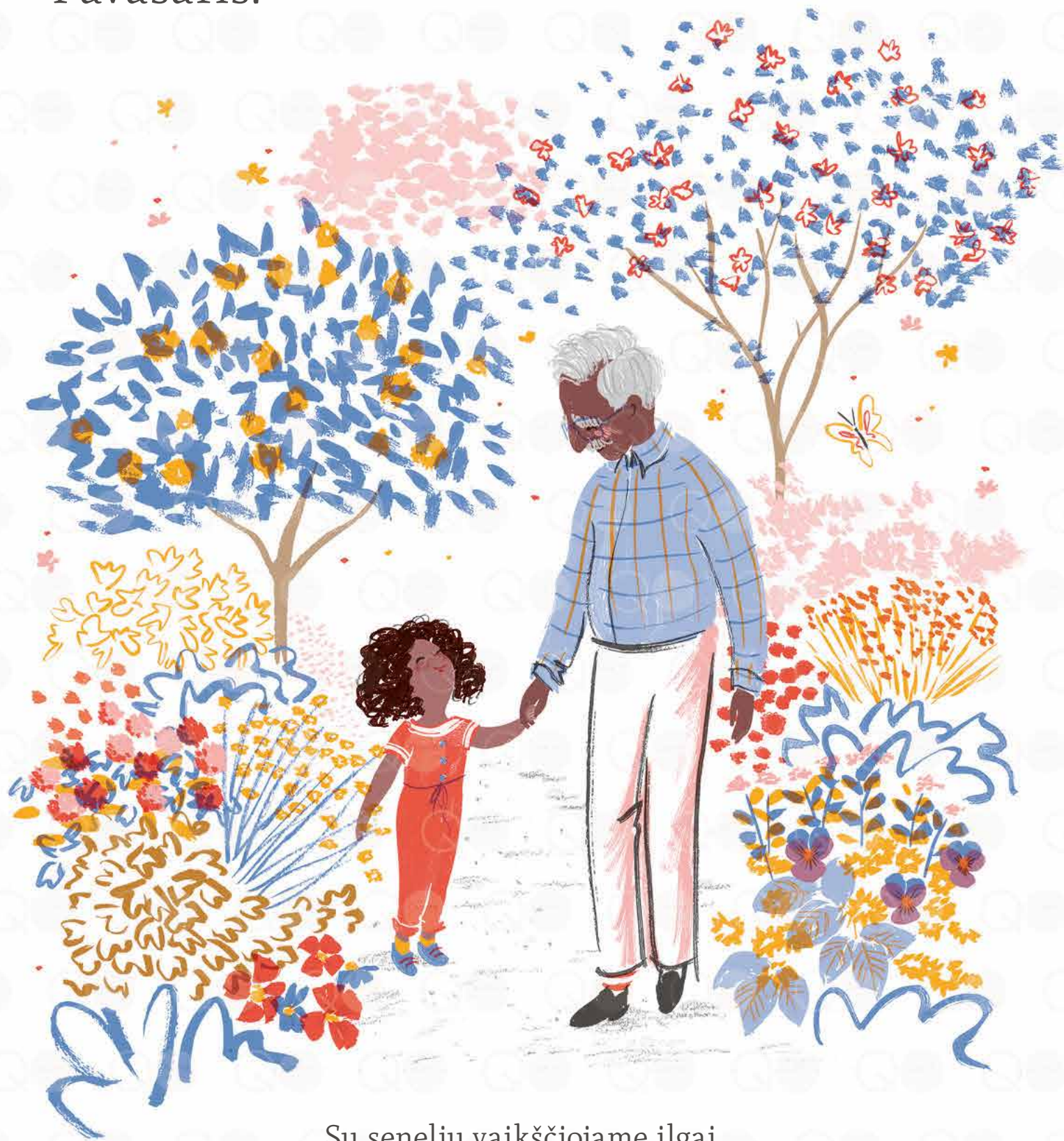

Pavasaris.

Su seneliu vaikščiojame ilgai.
Aš išikimbu į jo milžinišką delną.
Jis sako: „Tu jau per didelė laikytis už rankos.“

Ranka rankon

tyrinėjame

pumpurais
pasidabinusį pavasarį.

Jei visas pasaulis būtų pavasaris,
aš kaip gėles sodinčiau savo senelio gimtadienius,
kad jis niekada nepasentų.

Vasara.

Senelis nuperka man žaislinę lenktynių trasą.
Ji nebenauja, todėl trūksta keleto dalių.
Bet mudu kartu pataisome, ką galime.

Mudu stumdome mašinėles
aukštyn ir žemyn,

aukštyn ir žemyn,

tada
aukštyn,
aukštyn,
aukštyn,
kol paleidžiame į
didžiąją erdvę.